

»Tak for det Ord! . . . Kom igen paa Fredag! . . . Farvel, Hr. Pastor!«

Hans fattige Venner udbragte et frygtsomt Leve for ham. Der hørtes nogle spredte Hurraer, og en Del gamle Hatte saaes i Luften.

Men nu blev der stille. Alles Øjne rettedes mod Enslevs hvide Hoved under den bredskyggede Kunstnerhat deroppe bag Tribunens Brystværn.

Enslev blev siddende lidt for at give Forventningen Tid til at vokse. Som gammel Praktiker kendte han Betydningen af en saadan omhyggelig Forberedelse af Stemningen. Den store, sammenløbne Menneskemasse blev i disse Øjeblikke forvandlet til en Organisme, der sitrede under en fælles Bevægelse. Hver Gang Enslev rørte sig, gik der et Ryk gennem Forsamlingen som gennem et Dyr paa Spring.

Nu saae man, at han strakte Haanden ud for at tage sin Stok. Tegnet var givet. Længe før han naaede ud til Talerstolen begyndte Hurraerne. Og med eet svulmede Raabet og blev til Jubel, da han stod der for alles Øjne — smilende, med blottet Hoved, takkende for Modtagelsen med fremstrakte Arme, som ønskede han at kunne trykke hver enkelt af de mange Tusinde i Haanden.

Hans Taknemlighed hidsede Bifaldet endnu mere op. Ogsaa Pastor Gaardbos Tilhængere deltog i Leve-raabene. Det var jo Enslev. De unge Piger viftede